SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 25 MEI 1939

VIER LUISTERVINKJES

159

EE," zei kabouter Lekkerbek en hij schoof z'n bordje terug, „ik heb helemaal geen trek in eten. 't Is altijd hetzelfde wat we krijgen."

Mopperend stond hij op en ging naar buiten. De andere kabouters keken vreemd op. Hoe kon Lekkerbek nu zoiets zeggen. Altijd hetzelfde, het leek er niet naar! En hun smaakte het opperbest. Neen, ze begrepen niets van die mopperaar.

Intussen was Lekkerbek met 'n boos gezicht het bos ingelopen. Hij was ontevreden, heel erg ontevreden. Hij hield zo van lekker eten en drinken en tegenwoordig smaakte hem niets meer. Dat lag natuurlijk aan het eten, dacht Lekkerbek. Ze kregen nooit eens iets bijzonders. Dien kok van kabouterland vond hij een echten knoeier.

Maar nu had hij er toch genoeg van. Hij wilde niet langer in kabouterland blijven en besloot de wijde wereld in te gaan om eens te gaan zien, wat er bij de grote mensen zoal gegeten werd.

Toen hij een paar uur gelopen had, kwam hij aan een groot huis, dat midden in een prachtige tuin stond. Een vriendelijke dame keek door het hek en zag hem.

„Hé, lieve kabouter," riep ze, „kom je niet even binnen, om wat uit te rusten?"

Lekkerbek deed het dadelijk. „Misschien krijg ik hier wel iets lekkers," dacht hij. De dame vroeg hem, waarom hij zo alleen op stap was.

„Och," zei het kaboutertje, „ik wilde eens een poosje bij de mensen gaan wonen, maar ik weet nog niet wáár het zijn zal."

„Wel," riep de dame blij, „dat treft goed. Wij hebben geen kinderen en vinden het vaak heel erg stil in huis. Blijf hier wonen, je zult een leventje hebben als een prinsje."

Nu, dat was juist wat Lekkerbek zocht en hij nam dan ook dadelijk het voorstel aan.

Dat werd me nog eens een heerlijk leven! Allerlei lekkers kreeg hij te eten in het grote huis. Dingen waarvan hij nog nooit had gehoord en die ze in kabouterland zeker niet kenden. Elke dag kreeg hij taartjes en koekjes bij de thee en chocolade kon hij eten zoveel hij maar wilde. Elke morgen stond hij laat op. Na een heerlijk ontbijt met allerlei zoete dingetjes ging hij de tuin in. Daar lag hij maar te dromen of te slapen, totdat de volgende maaltijd kwam. En zo ging het dag in dag uit. Lekkerbek werd hoe langer hoe dikker en natuurlijk nog luier dan hij ooit geweest was.

Toen dat zo een paar weken geduurd had, gebeurde er iets vreemds. Lekkerbek begon een hekel te krijgen aan al het heerlijke eten en drinken. Hij begreep het zelf niet en toch was het zo. Hij kon geen gebakjes of chocolade meer zien. En ook de rest smaakte hem niet meer. Zijn porties werden elke dag al kleiner en ten slotte at hij van alles nog maar een heel klein beetje. Zijn oude ontevredenheid kwam weer boven en hij begon weer te mopperen.

Op een keer hoorde hij de dame tegen haar man zeggen: „Wat is me dat tegengevallen met die kabouter. Hij doet niets dan luieren. En nu is hij nog ontevreden ook. Ik geef hem van allerlei heerlijke dingen. In het eerst smulde hij er erg van. Maar de laatste dagen trekt hij een vies gezicht en moppert overal over. Ik wou, dat hij maar ging."

Toen Lekkerbek dat gehoord had, wilde hij geen minuut langer in het huis blijven. Stilletjes sloop hij het hek uit en stapte stevig door, totdat hij in het bos kwam. Vermoeid ging hij onder een boom zitten om eens na te denken, wat hij nu doen zou. Na die lange wandeling had hij meer honger dan hij ooit gevoeld had. Maar waarheen zou hij gaan om eten?

Naar kabouterland terug????

„O neen," dacht hij met schrik, „dat nooit. Ze zouden boos op hem zijn, omdat hij stilletjes was weggelopen. Hij zou alles moeten vertellen en ze zouden hem misschien nog uitlachen ook...."

„Maar wat dan?" vroeg hij zich weer af. Het zou gauw donker worden en hij moest toch eten en slapen. De kleine Lekkerbek begon te begrijpen, dat het erg dom van hem was geweest uit het goede kabouterland weg te gaan. Nu durfde hij niet meer terug en hij voelde zich erg eenzaam en ongelukkig, zo ongelukkig, dat hij erbarmelijk begon te huilen.

Niet lang daarna kwam er een boer over het bospad en zag het kereltje zitten.

„Wel, wel, wat een verdriet," zei hij, „wat scheelt er nu aan?"

Snikkend vertelde het kaboutertje, dat hij zo'n honger had.

„O, dat is te verhelpen," lachte de boer, „kom dan maar gauw mee, je kunt bij ons eten zoveel je maar wilt. Maar je zult aan moeten stappen, hoor, want het is nog een stevig eindje lopen!"

Samen gingen ze op weg. De boer vroeg nieuwsgierig waarom

160

het kaboutertje daar zo alleen in het bos was; in kabouterland moest toch wel eten genoeg zijn.

„Ja, dat is er ook," zei Lekkerbek. En toen vertelde hij den boer, dat hij stilletjes uit kabouterland was weggelopen en nu niet meer terug durfde. De rest vertelde hij maar niet, want hij voelde wel, dat iedereen zijn ontevredenheid lelijk zou vinden.

Na een heel lange weg kwamen ze aan de boerderij. Lekkerbek was doodmoe en flauw van de honger. De boerin zat al met de kinderen aan tafel voor het avondbrood en ze maakten dadelijk een plaatsje vrij voor 't kaboutertje. Lekkerbek keek eens begerig over de tafel. Neen maar, wat hij daar zag! Zwart, grof brood met boter en vet spek, anders niets. Hoe zou hij zoiets nu kunnen eten? Dat was nog erger dan in kabouterland. Verwonderd keek hij naar de kinderen, die zo smakelijk toehapten. De boerin sneed voor hem een grote boterham in kleine stukjes en zette er een kommetje melk bij.

„Begin maar gauw, hoor," zei ze vriendelijk, „je kunt zoveel krijgen, als je maar wilt."

En omdat Lekkerbek zo'n vreselijke honger had, nam hij een van de stukjes brood en stopte het voorzichtig in z'n mond. Eerst at hij langzaam, maar het ging al vlugger en vlugger. Dat zwarte brood en dat vette spek smaakten hem uitstekend.

't Was alsof hij nog nooit zo lekker gegeten had. Allemaal hadden ze schik in het kleine kereltje, dat zo smakelijk eten kon.

De volgende morgen riep de boer het kaboutertje bij zich.

„Hé, lieve kabouter," riep ze, „kom je niet even binnen, om wat uit te rusten?"

„Ziezo," zei hij, „vertel me nu maar eens eerlijk, waarom je uit het mooie kabouterland bent weggelopen."

Of Lekkerbek schrok van die vraag! Er hielpen nu geen uitvluchten meer. De boer keek hem zo streng aan, dat hij maar gauw alles opbiechtte.

Ernstig bekeek de boer het kleine kereltje. „Hoor eens," zei hij toen, „een paar dagen kun je hier blijven, maar dan ga je natuurlijk naar kabouterland terug. Ik zal er een boodschap heen sturen, dat je hier bent en dat ik je op het einde van de week terug breng."

Nu kwamen er vreemde dagen voor Lekkerbek. Van luieren was bij den boer geen sprake. „Hier moet iedereen werken voor de kost," had hij gezegd. En elke dag kreeg de kabouter zijn taak aangewezen.

Zo gauw de kinderen naar school waren, moest Lekkerbek mee onkruid wieden. De boer vond dat juist een werkje voor zo'n klein kereltje; hij kon goed overal tussen kruipen.

De eerste dag ging het niet goed. Het kaboutertje kreeg pijn in zijn rug en schoot niet op. De volgende dag ging het al beter.

Zo gauw de kinderen naar school waren, moest Lekkerbek mee onkruid wieden.

En na drie dagen kreeg hij zelfs plezier in het werk en de luie Lekkerbek begon te veranderen in een heel ijverig kaboutertje.

Als het etenstijd was, zat hij het eerst aan tafel. De eenvoudige boerenkost, die hem eerst zo vreselijk scheen, smaakte hem veel beter dan de heerlijke gerechten en snoeperijen in het grote huis. En van ontevredenheid was geen sprake meer.

„En weet je nu hoe dat komt, kleine man?" zei de boer. „Vroeger was jij een dom kaboutertje, dat te lui was om te werken. Wie niet werkt, heeft ook geen honger. Wie hard werkt heeft altijd trek en die vindt alles lekker, begrijp je dat?"

Of Lekkerbek dat begreep!

Op het eind van de week kwam er een nare dag voor Lekkerbek. De boer bracht hem terug naar kabouterland, daar hielp niets aan. Een paar dagen durfde het kaboutertje niemand aanzien. Hij schaamde zich voor iedereen. Maar de anderen hadden al gauw gemerkt, dat hij helemaal veranderd was en dat hij de ijverigste kabouter was geworden van heel kabouterland. En hij dacht er niet meer aan zijn bordje terug te schuiven. Integendeel, vaak vroeg hij nog een extra portie! En Lekkerbek vond het eten in kabouterland voortaan uitstekend en den kok vond hij den kranigsten man van heel de wereld.

Lekkerbek was voorgoed van zijn kuren genezen!

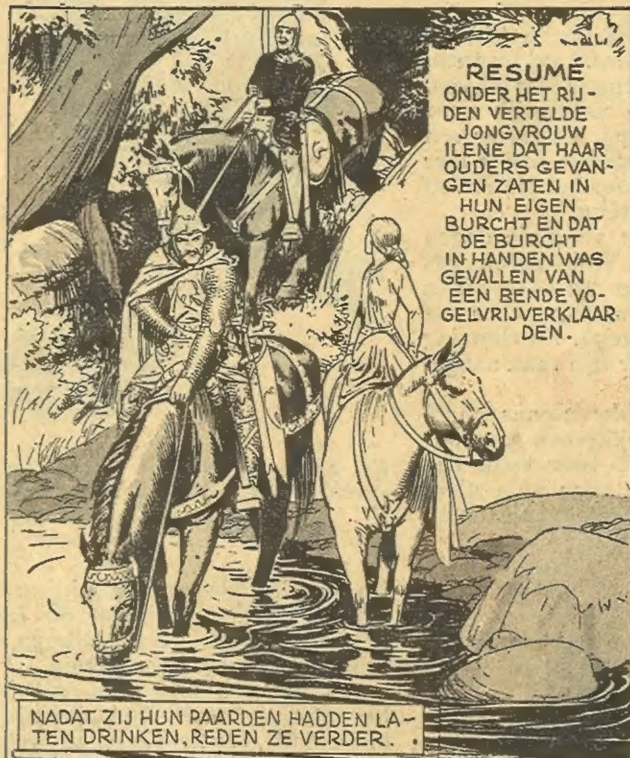
SPARLA

1 b 1

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

162

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

1 6 3

BONT ALLERLEI

VOGELPUZZLE

Van links naar rechts:

1. Stekelig dier.
5. Het dier van onze puzzle.
7. Boze, listige bedoeling.
10. 2 + 2 = 5. Dat is één .. veel.
11. Orgaan in ons lichaam.
13. Hij kwam langzaam ....
15. Kant van de weg.

Van boven naar beneden:

1. Eerste vrouw op aarde.
2. Soort pap.
3. Doet de boer op het land.
4. Deel van de oorschelp.
6. Boom.
8. Ik .... het huis op, omdat moeder vandaag uit het ziekenhuis komt.
9. Bij het voetballen hoor je wel eens de ....: „De bal is out."
12. De 18e en 2e letter van het alfabet.
14. Afgekorte jongensnaam.

WIE KAN DAT?

Wie kan er de kop van een paard tekenen en daarbij alleen gebruik maken van de cijfers 1, 2, 4, 5, 6 en 7?

Je mag die cijfers zo vaak gebruiken als je wilt. Om jullie wat te helpen, hebben we de omtrekken hier al afgebeeld. Dus nu moet je van die lijnen de bovengenoemde cijfers zien te maken, door er een lijntje aan toe te voegen.

AARDRIJKSKUNDIGE PUZZLE

In de zeven horizontale kolommen moeten zeven plaatsnamen worden ingevuld. De begin- en eindletters hebben we al op hun plaats gezet. Ook een paar letters in de middenkolom.

Op rij 1 komt een plaats in Gelderland;
Rij 2 een plaats in Noord-Brabant;
Rij 3 een plaats in Groningen;
Rij 4 een plaats in Utrecht;
Rij 5, 6 en 7 een plaats in Noord-Holland.

1.	+ L			N			N
2.	H	+					D
3.	V		+				M
4.	L			+ R			M
5.	Z				+		M
6.	A					+	R
7.	H			R			+ M

Verder kan men volgende letters gebruiken:

9 × de letter A
4 × de letter D
8 × de letter E
5 × de letter L
6 × de letter M
5 × de letter N
3 × de letter R
2 × de letter H
1 × de letters I, K, O, S, U, V en Z.

Heeft men juist ingevuld, dan verschijnt op de diagonale lijn met de kruisjes weer de naam van een andere plaats in Nederland. Een plaats, die beroemd is om haar glaswerk.

EEN HANDIGHEIDJE

Een wandelstok wordt bij 't uiteinde vastgegrepen tussen twee vingertoppen. De meesten die 't proberen, doen 't verkeerd. De wijsvinger moet steed bovenop liggen en de middelvinger onder. Velen doen 't precies andersom.

Oplossingen vorig nummer

WIE KENT DIE DIEREN?

1. Eekhoorn. 2. Kat. 3. Paard. 4. Konijn. 5. Koe met bel. 6 Ezel. 7. Leeuw. 8. Eend. 9. Geit. 10. Dromedaris. 11. Varken. 12. Kip. 13. Olifant. 14. Uil. 15. Stekelvarken. 16. Vis. 17. Duif. 18. Zwaan. 19. Hond. 20 Vlinder.

VOSPUZZLE

Horizontaal: 1. Vleet. 5. Oor. 6. Emmer. 9. Steen. 10. Ar. 11. Tong.

Verticaal: 1. Vos. 2. Lot. 3. Eren. 4. Tent. 7. Man. 8. Erg.

WAT BEN IK?

Voet-bal-veld.

WAT IS DAT?

Uit-trap-pen.

SPREEKWOORDENREBUS 35

Haken en ogen!

SPREEKWOORDENREBUS 36

Een muisje met een staartje óf: dat muisje heeft een staartje.

VAN 1 TOT 11

A: 9+1+6+2 = 18
B: 1+2+8+10 = 21
C: 4+3+11 = 18

SPREEKWOORDENREBUS 37

Wie zou dát gedacht hebben van Arden Staanop!! Maar.... natuurlijk verbergt dat zinnetje nog iets anders! Want de letters staan wel in de volgorde, waarin ze moeten staan, maar.... ze zijn niet gegroepeerd, zoals het hoort! Maak dat eens in orde en zeg dan eens gauw hoe dat spreekwoord luidt.

ONS·KNUTSELCLUBJE·

WIG EN WAM HELPEN·JULLIE

JULLIE KENNEN NATUURLIJK ALLEMAAL DIE PALEN MET DE DRIE GEKLEURDE LICHTEN DIE OP DRUKKE PUNTEN HET VERKEER REGELEN? WE GAAN SAMEN EEN MODELLETJE MAKEN.

BEPLAK EEN LUCIFERS-DOOSJE MET WIT PAPIER

MAAK VAN EEN STEVIG STUK WIT PAPIER EEN TUBE. EIND GOED VASTPLAKKEN.

STEEK HET ROLLETJE GOED VAST IN HET DOOSJE

SCHILDER ER EEN ROOD, GROEN EN GEEL CIRKELTJE OP.

MAAK RONDOM DE PAAL EEN AANTAL ZWARTE BANDEN

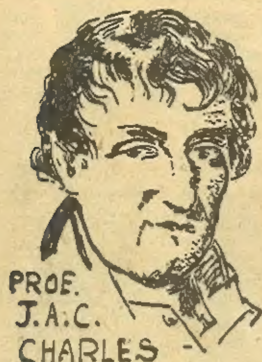
ZET DE PAAL VAST OP EEN KARTONNEN RONDJE. KLAAR IS

ONS VERKEERS-SIGNAAL

J. E. CONE

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

5. VAN HETE LUCHT TOT WATERSTOFGAS

Nog geen tien dagen na de ongelukkige tocht van Rosier maakte professor J. A. C. Charles, een Frans geleerde, boven Parijs een prachtige tocht met een ballon, die voor 't eerst met waterstofgas was gevuld. Terwijl de gebroeders Montgolfier nog steeds bezig waren met hun hete-luchtballons, benutte de geleerde de ontdekking van Cavendish en de eigenschap dat waterstofgas veel lichter was dan lucht.

In Augustus 1783 liet hij zijn eerste ballon opstijgen. Die was spoedig uit het oog verdwenen en sprong uit elkaar, omdat het gas uitzette en de ballon geen veiligheidsklep had.

Samen met de gebroeders Robert begon de professor aan 't bouwen van een grotere ballon, die ook passagiers zou kunnen meenemen. Hij maakte er een veiligheidsklep aan en rondom de ballon een netwerk waaraan de cabine was bevestigd.

Op 1 December 1783 steeg hij op in gezelschap van een zijner trouwe assistenten en legde een afstand af van ruim vijfentwintig mijlen. Bij 't landen was er een klein incidentje. Zijn assistent sprong uit de cabine, maar de ballon, ettelijke kilo's lichter wordend, schoot weer een eind in de hoogte, samen met den verrasten professor. Dit voorvalletje, dat overigens goed afliep, had echter tot gevolg dat de geleerde definitief van alle vliegerij afzag.

Volgende week no. 6: Eerste proeven in Engeland.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB HEEFT PECH!

16 6